

Beste mensen,

Ik heb veel gekampeerd. De Sabbatvierende Jongeren (Sa-Jo), hebben vaak zomerkampen georganiseerd. Wonen in een tent, dicht bij de natuur, zitten en zingen om het kampvuur, kijken naar de sterren. Koken op een primus, verlichting met een stormlamp, water halen in een waterzak bij de pomp. Als het regent zorgen dat je tent niet lekt, als het stormt zorgen dat hij overeind blijft staan. Wat primitiever, maar een uitdaging, in het gewone leven sta je verder van de natuur af. Voor de vakantie is dat leuk, maar zou je altijd zo willen leven?

Het volk Israël heeft de traditie één week in het jaar te kamperen: het Loofhuttenfeest. Dan wordt gedacht aan de tijd dat het onderweg was in de woestijn, naar het Beloofde Land. Zonder vaste woon of verblijfplaats, als zwervende, bijna dakloze nomaden, kwetsbaar, overgeleverd aan de elementen. Toen waren ze juist afhankelijk van God, ze werden gevoed met hemels brood, kregen water uit de rots. Men moest veel zekerheden uit handen geven. Was dat een tijd om naar terug te verlangen?

Het is onder de meeste Christenen geen gewoonte aandacht aan het feest van de hutten te besteden. Kun je er iets van leren? In deze tijd komen schokkende gebeurtenissen voor. Het leven is niet altijd zo zeker en voorspelbaar. Waar we op bouwen is niet altijd zo stevig. Waar vind je zekerheid? In de Loofhuttentijd wordt men zich bewust dat men in het wankele bestaan van vandaag ook Gods hulp nodig heeft, vertrouwen in God om staande te blijven. Toen is God meegereisd met zijn volk onderweg, zou Hij dat nu niet doen?

Een goede Sabbat gewenst,
Roel Dijk